

Шта је истина? – број три

Пут за Емаус

Jeff Pippenger

2023-09-07

У Јовановом јеванђељу, одмах после Последње вечере па све док Исус не оде у Гетсимански врт, налази се дуг наратив од четрнаестог поглавља до краја седамнаестог поглавља. Намера ми је да се позабавим тим поглављима у следећем чланку. Овај чланак представља основу на којој треба изградити разумевање тих поглавља. У погледу реформске линије Христове историје, дијалог Христа и Његових ученика у тим поглављима налази се непосредно после тријумфалног уласка и непосредно пре крста. Исус је ушао у Јерусалим, затим имао свој последњи оброк са ученицима, потом се одвија тај наратив, а затим Он одлази у Гетсиманију, и у поноћ истог дана бива ухапшен, те отпочиње процес од седам корака који води ка распећу. Он и ученици били су пророчки смештени непосредно после логорског састанка у Ексетеру и непосредно пре Великог разочарања, у историји која је представљена покретом седмога месеца. У наративу који почиње одмах после Последње вечере, прво што Исус каже јесте:

Нека се не узнемирује срце ваше: верујете у Бога, и у мене верујте. Јован 14:1.

Знајући да је само неколико часова унапред стајало велико разочарање, Исус је настојао да укрепи Своје ученике за предстојећу кризу. Скривена пророчка линија унутар четири оријентира који сачињавају догађаје симболизоване као седам громава јесте историја у којој се одигравају ова три корака наратива у Јовановом јеванђељу. Та скривена линија, унутар седам громава, представља историју од првог разочарања до последњег разочарања.

Непосредно пре него што им је Исус рекао: „Нека се не узнемирује“ њихово „срце“, Јуда Искаротски је напустио вечеру да би по трећи и последњи пут отишао Синедриону. Када је напустио вечеру ради свог трећег сусрета, окончао је време своје пробе.

У контексту скривене линије унутар симбола седам громава, Христов свечани улазак представља Поноћни поклич, где се испољавају две класе богослужитеља. Оријентир средњег слова јеврејског писма, које се употребљава за образовање јеврејске речи „истина“, јесте тринаесто слово јеврејског алфабета. Тринаест представља побуну, а као пророчки оријентир представља Поноћни поклич, где луде девојке представљају испољавање побуне, као што то чини и Јуда у време оријентира свечаног уласка.

„Било је и увек ће бити кукоља међу пшеницом, лудих девојака с мудрима, оних који немају уља у својим судовима са својим жишцима. У цркви коју је Христос основао на земљи био је један среброљубиви Јуда, и биће Јуда у цркви у сваком раздобљу њене историје.“ Signs of the Times, October 23, 1879.

Када је Јуда вратио новац, признао своју издају Кајафи, а потом и Христу, затим је отишао да се обеси. Док је напуштао судницу, повикао је управо оним речима које представљају

недоумицу луде девојке када схвате да нису прибавиле уље.

„Јуда је видео да су његове молбе узалудне, и изјурио је из дворане узвикујући: Прекасно је! Прекасно је! Осетио је да не може жив да дочека Исусово распеће, и у очајању је отишао и обесио се.“ Чежња векова, 722.

Јуда приказује лажну поруку Поноћног вапаја као онога који је „истрчао из дворане узвикујући: Прекасно је! Прекасно је!“ Та порука увек испољава две класе богомољаца, и као што је било у милеритској историји, тако и луде девојке настављају да делују након што стигне истинска порука Поноћног вапаја, са лажном поруком. Тако, у милеритској историји имамо покрет који је изабрао Вилијама Милера за вођу, док је одбацивао поруку трећег анђела и противио се малом стаду које је следило Христа у Светињу над светињама.

„Мој ум је био пренет у будућност, када ће знак бити дат: ‘Ево, Женик иде; изиђите му у сусрет.’ Али неки ће оклевати да прибаве уље за допуњавање својих светилки, и сувише касно ће увидети да карактер, који је представљен уљем, није преносив.“ Review and Herald, February 11, 1896.

Трећи путоказ скривене историје представља суд и означен је последњим словом јеврејског алфабета. То слово је „Тав“, и када се пише, има облик крста. Крст представља суд.

Од првог разочарања у милеритској историји до Попоћног поклича, или од слова алфа до тринаестог слова, постоји путоказ који представља временски период, а који је препознат као време задржавања у параболу о десет девојака, време задржавања које се такође налази у другој глави Авакума. Од Попоћног поклича, или тринаестог слова побуне, па до великог разочарања, последњег слова азбуке, такође постоји временски период који је био назван „покрет седмога месеца“, не зато што је трајао седам месеци, него зато што је порука Попоћног поклича указивала да ће Христос доћи десетог дана седмога месеца јеврејског календара, што је био Дан помирења.

Контекст приповести од четрнаесте до осамнаесте главе Јовановог јеванђеља започиње у временском раздобљу које представља типологију покрета седмога месеца у милеритској историји. Основна порука приповести Јовановог јеванђеља јесте да припреми ученике за надолazeћу кризу крста (слово „Тав“). Стога Христос показује да ће за Његове ученике време од Његове смрти па све док се не вазнесе к Својем Оцу и не врати, бити раздобље жалости, неизвесности и разочарања. Као и код пророчких обележја свих првих разочарања која су представљена у сведочанству реформских линија, разочарање укључује стање које настаје услед занемаривања раније откривене важне истине. Христова смрт на крсту била је и јесте важна истина, и Он је ученицима непосредно рекао да ће бити распет и васкрснути, али је криза била толико велика, толико потресна, да су заборавили оно чега је требало да се сећају.

„Када је Христос, Нада Израилева, био прикован на крст и био подигнут, као што је казао Никодиму да ће бити, нада ученика умрла је са Исусом. Они нису могли да објасне ту ствар. Нису могли да разумеју све што им је Христос унапред казао о томе.“ Faith and Works, 63.

Суштина целокупног наратива у четири поглавља Јована којима се бавимо јесте да је Исус припремао Своје ученике за раздобље разочарања које ће искусити, почев од поноћног хапшења Исуса, па све док се не врати одласком к Своме Оцу. У та четири поглавља, то раздобље времена у коме је Христос био одсутан од ученика представља време одлагања. Историјски, то раздобље времена, које поистовећујем са временом одлагања, одиграло се после кризе крста. У четири поглавља која се спремамо да размотримо, она пророчки представљају време одлагања које почиње првим разочарањем, а не после великог разочарања крста.

Зашто износим мишљење да је последње разочарање за које је Христос припремао Своје ученике представљало праслику првог разочарања које је у Христовој реформној линији била Лазарева смрт? Ово питање мора бити разрешено пре него што будемо могли да сагледамо наратив у четири поглавља Јовановог јеванђеља у светлости која подупиरे истине које се сада откривају у вези са скривеном историјом седам громава.

У Христовој историји, временски период између Лазареве смрти и васкрсења подудара се са временом оклевања. Христос потом одлази у Јерусалим ради Свога тријумфалног уласка. Христос у Јовану четрнаест говори Својим ученицима током историје онога што ће бити покрет седмога месеца, који је започео када је време оклевања већ било окончано при доласку поруке поноћнога вапаја, која је покренула покрет седмога месеца.

Да би се разумело како хебрејска реч „истина“ потврђује поистовећење скривене историје која је била отпечаћена из симболичке историје седам громава, потребна је извесна пажљива анализа поруке коју је Христос тада упућивао својим ученицима у Јовану, од четрнаестог до седамнаестог поглавља. Пример употребе међаша великог разочарања ради илустровања међаша првог разочарања може се препознати у искуству ученика на путу за Емаус.

Оно што је окончало време одлагања у милеритској историји било је исправљање раније неуспелог предсказања за 1843. годину. Дело Самјуела Сноуа у развијању поруке која је увела покрет седмог месеца, а који је окончан Великим разочарањем, може се историјски пратити праћењем раста Самјуела Сноуа у разумевању кроз његове објављене списе и његова јавна излагања која су водила до логорског скупа у Ексетеру. Надахнути коментар том развоју приступа другачије него што је то просто историјско праћење коначне Сноуове поруке. Сестра Вајт нас обавештава да је порука била препозната онда када је Господ уклонио своју руку са грешке у бројевима на Авакумовој карти за 1843. годину.

„Видела сам Божји народ радостан у ишчекивању, како очекује свога Господа. Али Бог је намеравао да их окуша. Његова рука покрила је једну погрешку у прорачуну пророчких раздобља. Они који су очекивали свога Господа нису открили ту погрешку, а ни најученији људи који су се противили времену нису је увидели. Бог је намеравао да Његов народ доживи разочарање. Време је прошло, и они који су са радосним ишчекивањем очекивали свога Спаситеља били су жалосни и обесхрабрани, док су они који нису љубили појављење Исуса, него су из страха прихватили вест, били задовољни што Он није дошао у очекивано време. Њихово исповедање вере није утицало на срце

нити очистило живот. Пролазак времена био је добро срачунат да открије таква срца. Они су први окренули леђа и исмевали ожалосћене, разочаране који су заиста љубили појављење свога Спаситеља. Видела сам Божју мудрост у томе што је кушао Свој народ и давао му испит који продире до дубине, да би открио оне који би устукнули и вратили се у часу кушње.“

„Исус и сва небеска војска гледали су са саосећањем и љубављу на оне који су са слатким ишчекивањем чезнули да виде Онога кога су њихове душе љубиле. Анђели су лебдели око њих, да их подрже у часу њихове кушње. Они који су занемарили да приме небеску вест били су остављени у тами, и гнев Божји се распалио против њих, јер нису хтели да приме светлост коју им је Он послао с неба. Ти верни, разочарани, који нису могли да разумеју зашто њихов Господ није дошао, нису били остављени у тами. Поново су били упућени на своје Библије да истражују пророчке периоде. Рука Господња била је уклоњена са бројки, и грешка је била објашњена. Видели су да пророчки периоди допиру до 1844. године, и да су исти докази које су изнели да покажу да се пророчки периоди завршавају 1843. године, доказивали да ће се они окончати 1844. године. Светлост из Речи Божје обасјала је њихов положај, и открили су време одлагања — ‘Ако и одоцни [виђење], чекај га.’ У својој љубави према Христовом скором доласку, превидели су одлагање виђења, које је требало да покаже ко су истински они који чекају. Поново су имали одређену временску тачку. Ипак, видела сам да многи од њих нису могли да се уздигну изнад свог тешког разочарања како би поседовали онај степен ревности и снаге који је обележавао њихову веру 1843. године.“

„Сотона и његови анђели тријумфовали су над њима, а они који не хтедоше да приме поруку честитали су себи на својој далековидој расудљивости и мудрости што нису прихватили ту заблуду, како су је називали. Нису схватили да одбацују савет Божји против самих себе и да делују у јединству са Сотонем и његовим анђелима, како би збунили Божји народ, који је живео по поруци посланој с неба.

„Верници у овој поруци били су потлачени у црквама. Извесно време они који нису хтели да приме поруку били су страхом задржавани да не испоље осећања свога срца; али је протицање времена открило њихова права осећања. Желели су да ућуткају сведочанство које су они што су чекали осећали да морају да носе, да се пророчки периоди протежу до 1844. године. Верници су јасно објаснили своју заблуду и навели разлоге због којих су очекивали свога Господа 1844. године. Њихови противници нису могли да изнесу никакве аргументе против снажних разлога који су били изнети. Ипак, гнев црква се распалио; били су решени да не слушају доказе и да искључе сведочанство из цркава, како други не би могли да га чују. Они који се нису усуђивали да другима ускрате светлост коју им је Бог дао, били су искључени из цркава; али Исус је био с њима, и они су се радовали у светлости Његовог лица. Били су припремљени да приме поруку другог анђела.” Early Writings, 235–237.

Управо изложена историја описује, између осталог, искуство од 18. јула 2020. године, али поента коју желим да размотрите јесте да разумевање које је представљено вешћу Поноћног поклика, како ју је изнео Самјуел Сноу на логорском састанку у Ексетеру, није

представљено историјским делом Сноуа, него дејством Господње руке. Његова рука беше покрила једну грешку, и тек када је Он уклонио Своју руку, милерити су тада могли да разумеју своје разочарање, а такође и да разумеју да су се налазили у раздобљу представљеном као време одлагања.

Уклањање Његове руке представља суштински елемент у случају ученика који су били на путу за Емаус. Оно предочава крај раздобља познатог као време задржавања и завршава се разумевањем које је представљено вешћу Поноћног поклича. Ипак, приказ Емауса одиграо се после крста, који представља Велико разочарање, а не прво разочарање услед Лазареве смрти.

И гле, двојица од њих иђаху тога истог дана у село по имену Емаус, које беше удаљено од Јерусалима око шездесет стадија. И разговараху међу собом о свему ономе што се беше догодило. И догоди се, док су тако заједно разговарали и расправљали, да им се приближи сам Исус и пође с њима. Али очи им беху задржане да га не препознаду. И рече им: Какви су то разговори које водите међу собом идући, те сте жалосни? Лука 24:13–16.

Реч „очи“ у овом одломку представља виђење, више него сам телесни орган ока. Реч „задржане“ означава снагу. Ученици нису били у стању да разумеју виђење крста, јер је Христос заклонио њихову способност да сагледају пророчку визију крста. Христова рука је симбол Његове снаге. Жалост коју је Исус препознао представљала је њихово велико разочарање. После даљег разговора разочараних ученика, Христос је почео да говори.

Тада им рече: О безумни и срца спора да верујете све што су пророци говорили! Зар није требало да Христос пострада ово и да уђе у славу своју? И почевши од Мојсија и свих пророка, протумачи им у свим Писмима оно што се односило на њега. И приближише се селу куд иђаху; а он се учини као да хоће да иде даље. Али га они задржаше, говорећи: Остани с нама, јер се примиче вече и дан је већ на измаку. И уђе да остане с њима. Лука 24:25–29.

Исус је поучио ученике служећи се „историчарском“ методологијом библијског тумачења, доводећи пророчке линије од Мојсија па надаље кроз свету историју, како би указао на историју крста. Исус је употребио линије прошле пророчке историје, које представљају старе стазе и методологију ред по ред, да поучи разочаране ученике. Када је изгледало да ће поћи даље без њих, они га примораше да уђе и остане с њима. Налазили су се у времену чекања, а Христос је управо хтео да уклони Своју руку с њихових очију. Када би Његова рука била уклоњена, време чекања би се окончало, и док су журили кроз таму натраг у Јерусалим и једанаесторици ученика, они су представљали брзину преношења поруке Поноћног вапаја.

И догоди се, док је седео за трпезом с њима, да узме хлеб, благослови га, преломи и даде им. Тада им се отворише очи, и познаше га; а он им ишчезе из вида. Лука 24:31.

Исус је уклонио своју руку која је задржавала њихово разумевање пророчке визије, и када је то учинио, познаше га. Исус им је донео поруку Поноћног вапаја, и они су је примили док су

јели, јер свака порука мора бити поједена. Они су одмах похитали „као плимни талас преко земље“ да то јаве једанаесторици ученика.

И рекоше један другоме: Не гораше ли срце наше у нама док нам говораше путем, и док нам отвараше Писма? И уставши у тај исти час, вратише се у Јерусалим, и нађоше окупљену једанаесторицу, и оне који беху с њима, који говораху: Заиста васкрсе Господ, и јави се Симону. И они казиваху шта се догодило на путу, и како Га познаше при ломљењу хлеба. А док они ово говораху, сам Исус стаде међу њима, и рече им: Мир вам. А они се уплашише и испунише се страхом, мислећи да виде духа. И рече им: Зашто сте сметени? и зашто такве помисли настају у срцима вашим? Видите руке Моје и ноге Моје, да сам то ја сам; опипајте Ме и видите; јер дух нема тела и костију, као што видите да ја имам. И рекавши то, показа им руке и ноге. А док они још не вероваху од радости и чуђаху се, рече им: Имате ли овде шта за јело? А они Му дадоше комад печене рибе и саћа меда. И узевши, једе пред њима. И рече им: То су речи које вам говорих док још бејаш с вама, да треба да се испуни све што је написано за Мене у закону Мојсијевом, и у пророцима, и у псалмима. Тада им отвори ум да разумеју Писма. Лука 24:32–45.

Као и са ученицима на путу за Емаус, Исус излаже поруку посредством светих историја Библије из прошлости да би објаснио историју Своје смрти и васкрсења, и то је учинио дајући им пример једења. Божји народ мора јести поруку. У својој несигурности и жалости, Исус приводи крају време одлагања које је трајало од Његове смрти до Његовог васкрсења, вазнесења и повратка, отварајући њихов ум за поруку садашње истине, која је била заснована на светим историјама прошлости сабраним ред на ред.

Стога, два ученика на путу за Емаус (који представљају другог анђела који је удружен и оснажен поруком Поноћног вапаја) поистовећују време оклевања које је уследило после крста са временом оклевања које је претходило Поноћном вапају. Стога, разочарање ученика представља прво разочарање у пророчкој линији, а не велико разочарање.

Прича о Емаусу затим се понавља са разочараних једанаест ученика. Исус им се придружује, поучава их о испуњењу пророчке речи посредством методологије „историцизма“, а потом им отвара ум, док једе с њима. Почетак приче поистовећује се са њеним свршетком. Исус затим износи трећег сведока чињеници да се разочарање крста може пророчки применити на прво разочарање. Он пружа трећег сведока структури историје тиме што им говори да остану у Јерусалиму док не приме силу одозго.

И рече им: Тако је написано, и тако је требало да Христос пострада и да устане из мртвих трећег дана; и да се у Његово име проповеда покајање и опроштење грехова међу свим народима, почевши од Јерусалима. А ви сте сведоци овога. И ево, ја шаљем на вас обећање Оца својега; а ви останите у граду Јерусалиму док се не обучете у силу с висине. И изведе их напоље до Витаније, и подигавши руке своје, благослови их. И догоди се, док их благосиљаше, да се растави од њих и узнесе на небо. А они Му се поклонилише и вратише се у Јерусалим с великом радошћу; и беху непрестано у храму, хвалећи и благосиљајући Бога. Амин. Лука 24:46–53.

Илустрација ученика на путу за Емаус указује на време чекања које је отпочело Његовом смрћу и трајало све док није васкрсао и узнео се Своме Оцу. Време чекања окончало се за ученике из Емауса када је порука о догађајима на крсту била утврђена методом довођења у склад линија прошлих светих историја, ред по ред. Затим су ученици понели ту поруку онолико брзо колико су је год могли понети. Потом се Исус састаје са једанаесторицом ученика, поново се помиње узимање obroka, ред по ред се користи да би се доказала порука, и као и са ученицима из Емауса, Он им тада отвара разум и одлази. Али не пре него што указује на историју чекања у Јерусалиму, све док се време чекања не оконча доласком Светога Духа на Педесетницу.

Када је Исус рекао Својим ученицима да остану у Јерусалиму, то је био крај приче о путу у Емаус. Почетак те приче представљао је разочарање, за којим је уследило време чекања, а потом откривење истине које представља вест поноћног поклича. То откривење истине извршено је онда када је Христос уклонио Своју руку, која је „задржавала“ очи ученика. То је почетак приче, а средина приче понавља се у истој тој причи када је Христос отклонио разочарање једанаесторице ученика откривајући им Себе и отварајући им разум за Своју Реч. Затим следи последњи сведок истоветне пророчке структуре која почиње првим разочарањем, а не великим разочарањем.

Историја од Емауса до Педесетнице пружа три сведочанства о првом разочарању, времену одлагања и Поноћном покличу, ипак стварно разочарање, које представља ознаку пута на почетку сваког од та три сведочанства, заправо је било друго разочарање, а не прво. Препознавање да се ознака пута која је Велико разочарање у милеритској историји користи да би приказала прво разочарање у милеритској историји од суштинске је важности за разумевање наратива који налазимо у четири поглавља Јованова која се одигравају између јела које је одржано на последњој вечери и хапшења у поноћ у Гетсиманском врту. Вреди уочити да је Исус, када се јавио једанаесторици ученика и јео с њима, упитао: „Зашто сте сметени? И зашто такве помисли устају у срцима вашим?“

Одмах након што је појео последњу вечеру у Јеванђељу по Јовану, одломак који ћемо размотрити започиње Христовим речима којима им говори: „Нека се не плаши срце ваше.“ У року од пет дана заборавили су управо ту заповест. Четрнаесто до седамнаесто поглавље Јовановог јеванђеља представља прво разочарање од 18. јула 2020. године, које уводи време задржавања, водећи ка Откривењу Исуса Христа које се отпечаћује непосредно пре него што се заврши време милости, и представља вест поноћног поклича. Та вест уводи један временски период који је био предзнакован покретом седмога месеца, а такође је предзнакован и ужурбаним повратком ученика из Емауса у Јерусалим у дубокој ноћи. Та историја је оно што је представљено трима јеврејским словима која је Христос употребио да представи Себе као „Истину“.

У наративу ова четири поглавља Јована налазимо не само да је дело Светога Духа препознато као исти кораци те исте речи, него и најбољи доказ који поткрепљује тврдње које се сада износе, да се коначно испуњење поруке Поноћног вапаја сада постепено излаже на логорском састанку у Ексетеру од дванаестог августа до седамнаестог. Када порука

коначно буде препозната од стране светих који чекају, свет ће бити гурнут у кризу закона о недељи, док ти гласници буду носили последњу опоменску поруку „последњих дана“ свету на самрти.